

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. L.,** zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 133/7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12/1222, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti výroku II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, č. j. 9 A 187/2015 - 36,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, č. j. 9 A 187/2015 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 23. 2. 2015, č. j. MHMP 98730/2015, byla žalobci uložena pokuta 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč, a to za správní delikty podle § 35 odst. 2 písm. r), písm. s) a písm. t) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Těch se měl dopustit dne 1. 5. 2014 tím, že jako dopravce provozující taxislužbu nezajistil, aby záznam o přepravě a také doklad o zaplacení jízdného poskytnutý cestujícímu obsahoval veškeré náležitosti stanovené prováděcí vyhláškou. Nebylo v něm totiž dostatečně konkrétně uvedeno výchozí místo přepravy, neboť jako výchozí místo bylo uvedeno pouze nejednoznačné označení „Výstaviště“, doplněné ručně, postupem dle § 12 odst. 1 písm. h) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě. Navíc žalobce nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť na ujeté trase byla do taxametru zaznamenána jako délka přepravy hodnota 14,2 km namísto 13,6 km skutečně ujetých po dané trase, jak bylo prokázáno na základě stížnosti cestujícího, jeho následné výpovědi a zjištění z portálu maps.google.com. Magistrát přitom ve výši pokuty zohlednil, že rozdíl skutečné a zaznamenané vzdálenosti byl pouze 600

metrů, takže došlo jen k minimálnímu navýšení skutečné ceny oproti ceně, kterou dopravce cestujícímu garantoval. Při stanovení výše pokuty aplikoval magistrát absorpční zásadu, přičemž za každý z trojice správních deliktů bylo možno uložit pokutu do výše 500 000 Kč. Za nejzávažnější správní delikt označil magistrát delikt spočívající v nezaznamenání skutečného průběhu přepravy podle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě, k ostatním deliktům bylo přihlédnuto jako k okolnosti zvyšující závažnost protiprávního jednání.

[2] Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2015, č. j. 36/2015-190-TAXI/3, žalovaný zamítl žalobcovo odvolání. Sankci uloženou žalobci označil za mírnou, ovšem vzhledem k zákazu *reformationis in peius* nemohl žalobci uložit pokutu vyšší.

II.

[3] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), v níž jednak namítal, že se uváděného pochybení nedopustil a že mu nebylo dostatečně prokázáno, jednak brojil proti tomu, že uložená sankce je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná, navíc nebyl během správního řízení vyzván k doložení dokladů o osobních a majetkových poměrech, takže nemohly být zohledněny jeho osobní, rodinné a majetkové poměry.

[4] Městský soud výrokem I. svého rozsudku žalobu zamítl, neboť skutkový stav označil za celkově dostatečně zjištěný; využití mapových podkladů z internetu označil za přípustné; za přípustné označil i využití výslechu dotčeného žalobcova klienta F. C. jako svědka a uložení sankce za jednání spočívající v nedostatečně konkrétním určení výchozího místa přepravy nebylo podle něj formalismem.

[5] Výrokem II. rozhodl o tom, že se pokuta uložená žalobci snižuje na částku 7 000 Kč. Neshledal sice důvodnými žalobní námitky, jimiž žalobce brojil proti výši uložené pokuty, zejména nešlo podle městského soudu o uložení likvidační pokuty bez zkoumání žalobcových majetkových poměrů; žalobce ostatně ani netvrdil, v čem by byla pokuta vůči němu likvidační. Přikročil ovšem k moderaci podle § 78 odst. 2 s. ř. s. z důvodu zjevné nepřiměřenosti pokuty. Tu však shledal nikoliv v uvážení žalovaného, ale v objektivních okolnostech, vycházejících z nové právní úpravy. Dne 4. 10. 2017 totiž nabyl účinnosti zákon č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 304/2017 Sb.“). I dle nové právní úpravy v § 35 odst. 2 písm. r), s) a t) ve spojení s § 21 odst. 3 písm. g), h) a i) zákona č. 111/1994 Sb. zůstávají obdobně zachovány znaky skutkových podstat správních deliktů (nyní přestupků), avšak v souladu s § 35 odst. 6 písm. b) tohoto zákona lze nyní za přestupky podle § 35 odst. 2 zákona uložit pokutu s horní hranicí sazby ve výši 350 000 Kč. Z toho, že zákonodárce přistoupil ke snížení maximální výše pokuty, kterou je možné pachateli uložit za daný přestupek podle § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě ve znění účinném od 4. 10. 2017, podle městského soudu vyplývá, že protiprávní jednání naplňující skutkovou podstatu tohoto přestupku nadále shledává typově méně závažným, než tomu bylo dříve, a proto s ním spojuje pokutu toliko do výše 350 000 Kč. Pokud by tedy městský soud nepřistoupil k moderaci uložené sankce, byla by pokuta uložená žalobci, měřeno optikou nové právní úpravy, zjevně nepřiměřená. K této změně je přitom třeba přihlédnout, jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS. Podle něj musel městský soud přihlédnout ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod ke změně právní úpravy, a to i bez odpovídající žalobní námitky. Vzhledem ke snížení maximální výše sankce, kterou lze žalobci za jeho protiprávní jednání uložit, z původních 500 000 Kč na částku 350 000 Kč, vyhověl městský soud jeho obecnému návrhu na moderaci uložené pokuty. Vyšel z toho, že správní orgány obou stupňů považovaly při rozhodování v dané věci za přiměřenou pokutu ve výši odpovídající 2 % maximální zákonné sazby, s čímž se městský soud ztotožnil a podle § 78 odst. 2 s. ř. s. ve druhém výroku svého rozsudku rozhodl o snížení uložené pokuty z částky 10 000 Kč na částku 7 000 Kč tak, aby stejný poměr výše uložené sankce k maximální zákonem stanovené sazbě zůstal zachován i po změně právní úpravy, k níž v mezidobí došlo.

III.

[6] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti výroku II. rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve vyjádřil nesouhlas s právním názorem obsaženým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, naopak se ztotožnil s názorem vyjádřeným v odlišném stanovisku trojice soudců. I pokud by ovšem Nejvyšší správní soud na právním názoru vyjádřeném v tomto usnesení setrval, upozornil stěžovatel na dva důvody pro zrušení napadeného výroku.

[8] Institut moderace míří na situace, kdy je pokuta uložena ve výši zjevně nepřiměřené skutkové situaci nebo poměrům pachatele. V rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, ovšem Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejde v případě, kdy byla pokuta uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Právě tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě, a to i pokud by měla být brána v potaz nová nižší zákonná horní hranice. K moderaci by přitom soudy neměly přistupovat jen proto, že se zákonodárce rozhodl snížit horní hranici zákonné sazby.

[9] Městský soud navíc pochybil také při porovnání výhodnosti nového a starého znění zákona o silniční dopravě. Prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti toho znění, které bylo účinné v den spáchání správních deliktů. Před vydáním rozsudku městského soudu ovšem došlo ke dvěma podstatným změnám právního řádu. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“). Ten v § 41 odst. 2 výslovně zavedl asperační zásadu, když stanovil, že jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, může správní orgán uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu. V praxi to znamenalo, že od 1. 7. 2017 bylo možné za žalobcem spáchané správní delikty uložit pokutu až do výše 750 000 Kč. Vzhledem k tomu, že při porušení zákona o silniční dopravě dochází velmi často k souběžnému trestání za více deliktů, přikročil zákonodárce ke snížení stanovených hranic pokut tak, aby přibližně odpovídaly původní výši pokut před nabytím účinnosti nového zákona o přestupcích, jak plyne i z důvodové zprávy k zákonu č. 304/2017 Sb., účinného od 4. 10. 2017. Zákonodárcovým úmyslem tak nebylo snížení závažnosti správních deliktů spáchaných žalobcem, ale nezvýšení závažnosti spáchání více deliktů,

které je v těchto řízeních zcela běžné. Po změně horní hranice zákonné sazby je možné za tři správní delikty spáchané žalobcem uložit pokutu ve výši 525 000 Kč, tedy více, než v době spáchání deliktů, což ovšem městský soud zcela opomněl. Stěžovatel doplnil, že pokud naopak prvostupňový správní orgán rozhoduje o spáchání jediného deliktu, stěžovatel právě s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod přistupuje k poměrnému snížení uložené sankce. V tomto případě by však pro takový postup nebyl žádný důvod, neboť nejprve došlo k významnému zpřísnění právní úpravy, na které následně zákonodárce zareagoval uvedenou novelou zákona o silniční dopravě, která však ponechává horní hranici zákonných sazeb fakticky výše, než tomu bylo v době spáchání správních deliktů žalobcem. Přitom trestnost činu je třeba posuzovat pohledem celého souhrnu relevantních právních norem, jak plyne i z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000. Při posouzení právní úpravy jako celku je třeba shledat, že pro žalobce byla příznivější úprava účinná v okamžiku spáchání deliktů, nikoli právní úprava účinná dnes.

[10] Nadto stěžovatel upozornil na vnitřní rozpornost výroků napadeného rozsudku, neboť ve výroku I. městský soud žalobu zamítl, ovšem v odůvodnění výroku II. uvedl, že vyhověl návrhu na moderaci, což by ovšem znamenalo, že jí částečně vyhověl.

[11] Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený výrok II. rozsudku městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti ve lhůtě nevyjádřil.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Pro posouzení kasační stížnosti je rozhodné, zda byly dány podmínky pro uplatnění moderační pravomoci městského soudu. Ta je zakotvena v § 78 odst. 2 s. ř. s.: „*Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*“ Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v daném případě nebyla splněna podmínka zjevné nepřiměřenosti výše trestu. Takovou nepřiměřenost nemůže založit pouhý fakt, že v mezidobí mezi rozhodováním správních orgánů a rozhodováním městského soudu došlo ke snížení horní hranice sazby pro pokutu podle § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě, a to z částky 500 000 Kč na částku 350 000 Kč, k níž došlo ode dne 4. 10. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 304/2017 Sb. S tímto stěžovatelovým názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[15] Městský soud dovozoval svůj názor, že samotné snížení horní hranice sazby pokuty za tento přestupek (v době jeho spáchání šlo o jiný správní delikt) činí pokutu zjevně nepřiměřenou, z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46. Pro posouzení věci není podstatný stěžovatelův nesouhlas s tímto usnesením jako takovým, neboť ten nemůže nic změnit na závaznosti zde vyjádřeného právního názoru, kterým rozšířený senát postupem podle § 17 s. ř. s. sjednotil judikaturu k dopadům čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod na soudní přezkum rozhodnutí v oblasti správního trestání (k závaznosti právních názorů vyjádřených v rozhodnutí rozšířeného senátu viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2010, č. j. 1 As 77/2010 - 95, a ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 - 77, publ. pod č. 1792/2009 Sb. NSS).

[16] Podstatné je, že z citovaného usnesení rozšířeného senátu právní názor městského soudu nevyplývá. Rozšířený senát se totiž zabýval situací, kdy skutková podstata, zakotvená v zákoně v době spáchání správního deliktu a v době rozhodování správních orgánů, byla před rozhodnutím krajského soudu o žalobě proti takovému rozhodnutí dekriminalizována, takže ustanovení, které ji zakotvovalo, bylo zrušeno. V takovém případě má podle rozšířeného senátu krajský soud aplikovat zásadu retroaktivity ve prospěch pachatele vyjádřenou v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něhož platí: „*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“ Rozšířený senát v bodě 43 svého usnesení zdůraznil, že krajský soud se při přezkumu takového rozhodnutí dostává v některých ohledech do postavení odpovídajícího postavení samotného správního orgánu: „*Tam, kde správní soud posuzuje právní stránku věci, proto musí mít podle rozšířeného senátu stejný právní prostor či rámec, jaký (by) měl správní orgán. Nelze přece připustit, aby existoval významný rozdíl mezi kognicí správního orgánu v běžícím řízení, soudu přezkoumávajícího jeho výsledek (meritorní rozhodnutí o vině a trestu) a posléze zase správního orgánu, který pokračuje v řízení poté, co mu soud jeho rozhodnutí (z jiných důvodů) zrušil. Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenahrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou moderace), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na skutkový stav správně zjištěný správním orgánem (či doplněný soudem). Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.*“

[17] Rozšířený senát zde tedy zmiňoval i otázku moderace, je však třeba zdůraznit, že možnost moderace zmínil pouze jako další příklad toho, kdy správní soud může prolomit zásadu vyjádřenou v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle nějž soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak moderace podle § 78 odst. 2 s. ř. s., tak aplikace retroaktivity ve prospěch pachatele podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod však byly uvedeny pouze vedle sebe jako obdobné příklady prolomení této zásady. Ani z tohoto usnesení rozšířeného senátu nicméně nelze dovodit, že by se tyto dvě výjimky měly i navzájem znásobit do ještě vyhrocenější podoby, v jaké je nyní vykládá městský soud. Ten totiž odůvodnil svou moderaci tím, že pokuta byla

žalobci uložena ve výši odpovídající 2 % tehdejší maximální zákonné sazby, a proto ji on sám za pomoci moderace uložil ve výši 2 % nynější maximální zákonné sazby. Takový postup se však již nesnaží napravit uložení pokuty *„ve zjevně nepřiměřené výši“* (k významu tohoto spojení viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS), nýbrž uložit ideální sankci, přesně odpovídající procentu měnící se maximální zákonné sazby. K tomu však musí Nejvyšší správní soud připomenout, že již v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, publ. pod č. 2672/2012 Sb. NSS, který mimochodem souhlasně citoval i rozšířený senát v bodě 25 svého usnesení, zdejší soud takový postup jasně vyloučil: *„Smyslem a účelem moderace totiž není hledání ‚ideální‘ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případech sankcí z obecných hledisek méně závažných, tedy i v případě pokuty ve výši 10 000 Kč, proto moderace sankce bude zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.“*

[18] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že pokud dojde před rozhodnutím krajského soudu přezkoumávajícího rozhodnutí o uložení správního trestu ke změně zákona v tom smyslu, že určité jednání již není přestupkem či správním deliktem, či pokud je zrušen určitý druh trestu za takové jednání (k takové situaci viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2008, č. j. 9 As 7/2008 - 55), pak z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod plyne, že k takové změně má přezkoumávající krajský soud přihlédnout. Neplyne z něj však, že pokud dojde k mírnému snížení horní hranice sazby, pak má být za zjevně nepřiměřenou označena pokuta, která byla uložena při samé spodní hranici sazby. Již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, navíc plyne, že pokutu uloženou těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí lze jen stěží označit za zjevně nepřiměřenou. Stěžovateli je tudíž třeba přitakat, že v případě pokuty uložené žalobci nemohla vést pouhá změna horní hranice sazby z 500 000 Kč na 350 000 Kč k tomu, aby pokuta ve výši 10 000 Kč mohla být označena za zjevně nepřiměřenou a aby byla aktivována moderační pravomoc městského soudu.

[19] Stěžovateli je navíc třeba přitakat i v jeho druhé kasační námitce, tedy v tvrzení, že takové snížení horní hranice sazby k aktivaci moderačního oprávnění soudu nejen nevede, ale že k takovému snížení v žalobcově případě ani nedošlo.

[20] Od 1. 7. 2017 je totiž účinný nový zákon o přestupcích, jehož § 41 odst. 2 stanoví: *„Jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.“* Stěžovatel byl postihován za tři správní delikty, a to podle § 35 odst. 2 písm. r), písm. s) a písm. t) zákona o silniční dopravě. V době rozhodování městského soudu už byla účinná opakovaně zmiňovaná novela, která snížila horní hranici sazby za každý z těchto deliktů na částku 350 000 Kč. Při aplikaci asperační zásady vyjádřené v § 41 odst. 2 nového zákona o přestupcích to znamená, že žalobci by v době rozhodování městského soudu mohla být za trojici jím spáchaných přestupků uložena pokuta až do výše 525 000 Kč. Stěžovatel má tedy pravdu, že ve skutečnosti nedošlo oproti době rozhodování správních orgánů ke snížení, nýbrž – pokud by byla asperační zásada

využita – ke zvýšení této faktické horní hranice. Městský soud se však tímto aspektem nijak nezabýval a spokojil se s pouhým zjištěním, že v § 35 odst. 6 písm. b) ve vazbě na § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě se horní hranice základní sazby snížila na 350 000 Kč. Takový postup nezohledňující změny právní úpravy v jejich komplexnosti je rozporný i s judikaturou Ústavního soudu, jak byla vyjádřena v právní větě nálezu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000: *„Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového práva je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější, než právo dřívější.“*

[21] Nejvyšší správní soud proto na základě těchto důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel sice kasační stížností napadl pouze II. výrok rozsudku městského soudu, nicméně podle § 109 odst. 3 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud není rozsahem kasační stížnosti vázán tehdy, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl. V daném případě jsou úzce provázány všechny výroky rozsudku městského soudu. Výrokem I. byla totiž sice žaloba zamítnuta, výrokem II. jí však bylo fakticky částečně vyhověno, když městský soud vyhověl návrhu na moderaci. Přesnější by tedy bylo konstatovat, že pouze ve zbytku byla žaloba zamítnuta, přičemž na tuto rozpornost mezi výroky upozornil i stěžovatel. Výrok III. se týkal náhrady nákladů řízení, a je tedy závislý na výrocích I. a II. Za této situace vzájemné provázanosti výroků pokládal Nejvyšší správní soud za jedině možné zrušit rozsudek městského soudu jako celek. Městský soud bude v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) povinen o žalobě rozhodnout znovu.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu